

IUDAIZAREA CREȘTINISMULUI

Prima parte

**Persecuțiile din perioada constantiniană
care au culminat cu subjugarea Bisericii
față de puterea politică a Bizanțului.**

Asociația Creștină „Apostoliconul” - 2021

IUDAIZAREA CREȘTINISMULUI, ÎNAINTE ȘI DUPĂ REFORMA DIN ANUL 314

Reconstituirea istoriei bimilenare a creștinismului românesc a pus probleme tuturor cercetătorilor și istoricilor din toate timpurile. Dacă toate celelalte popoare europene au valoroase mărturii arheologice din primul secol despre încreștinarea lor, România este singura Țară care nu cunoaște mai nimic despre acest început.

Lacunele pe care le au cărțile de istorie ale românilor despre identitatea lor nu sunt doar de natură religioasă, ci și națională. De pildă, scriitorul Paulin de Nolla, cunoscut om politic, consul și scriitor, ulterior episcop latin, scria despre activitatea celebrului episcop Niceta de Remesiana, într-o poezie pe care i-o dedică: „*Prin tine, într-un ținut tăcut al lumii, Barbarii învață să cânte pe Hristos cu inimă Romană*”¹. (Orbis in muta regione per te Barbari discut resonare Christum Corde Romano)². De asemenea, într-un articol despre „originile creștinismului românesc”, găsim următoarea descriere memorabilă a activităților lui Niceta: „*se servește de misionarismul creștin pentru a face opera de romanizare*”³. Această idee este susținută și reafirmată într-o emisiune la care participă și Pr. Lector, Dr. Marian Cojoc, istoric și teolog ortodox⁴. Așadar, conform mărturiei lui Paulin activitatea lui Niceta nu a fost atât de concentrată pe dezvoltarea creștinismului din zonă, cât pe interesele politice de deznaționalizare a înaintașilor noștri.

Dacă Niceta (n.335-d.414) a fost misionar pe la sfârșitul secolului al IV-lea în părțile de Sud-Est ale României, procesul de deznaționalizare începe mult mai devreme, cel mai probabil după cucerirea Daciei de către Traian în anul 101 d. Hr. Observăm că și în secolul al IV-lea romanii încă foloseau toate tipurile de strategii pentru a-și asigura stăpânirea din toate punctele de vedere asupra acestui teritoriu.

Totodată, o afirmație însemnată care ne ajută să trăim cu speranța că ne vom redescoperi istoria pierdută aparține istoricului, arheologului și epigramistului român Vasile Pârvan (n.1882-d.1927), care spune: „*Romanitatea și creștinismul sunt născute și crescute în chip firesc, încet și tainic, în Dacia lui Traian*”⁵. Drept vorbind, Dacia care se afla în părțile Banatului nu era Țara lui Traian. Totuși, chiar dacă o importantă parte din istoria creștinismului românesc este șters cu desăvârșire din izvoarele timpurii, ne mai rămân câteva surse vechi care se dovedesc foarte relevante.

Nici după celebrul „Edict de la Milano” creștinismul din spațiul românesc nu cunoaște neapărat o perioadă de pace, și nu din cauza propriilor conducători sau a vecinilor europeni, ci din a autorului Edictului, însuși împăratul Constantin. Despre fapte pline de cruzime ale acestui împărat puțini teologi se încumetă să vorbească, dând până în zilele noastre prilejul ascunderii unor atrocități sub masca „sfințeniei”.

¹ Conform Horatius, Carmina, I, I, 10 v. 1-4.

² Traian Diaconescu, „Paulinus de Nola și Niceta de Remesiana Carmen XVII”, pag. 189.

³ „Originea și vechimea creștinismului românesc”, revista „Observator”, Prof. Dr. C. Vasiliu, 21.08.2016.

⁴ Trinitas TV – „Pagini de istorie. Creștinismul Daco-Român”, part.14-a, min. 04.16, din 12 mai 2020.

⁵ „Contribuții epigrafice la istoria creștinismului românesc”, București, 1911, p. 201.

Dacă am adus în discuție „Edictul de la Milano” din anul 313, care nu a determinat încetarea persecuției creștinilor, cum se spune, ci chiar a întetit-o, trebuie să amintim că, de fapt, în 30 aprilie 311 împăratul Galeriu este cel care a întocmit primul Edict de legalizare a religiei creștine, lucru ce nu a convenit deloc puterii politice romane. Acesta avea să moară subit 5 zile mai târziu, în 5 mai 311, la doar 61 de ani. Despre acest Edict de tolerare a creștinismului auzim foarte rar, asta pentru că lumea ortodoxă și catolică încearcă să facă din împăratul Constantin un „eliberator absolut”, contrar evidenței. Scriitorul Paul Lemerle confirmă aceste lucruri: *„Tot atunci, situația creștinilor în Imperiu avea să se schimbe cu totul, fără vreo intervenție în acest sens din partea lui Constantin. Adevăratul edict de toleranță a fost emis în 311, de Galerius. El proclama recunoașterea creștinismului ca religie și dădea creștinilor dreptul de a se întruni, sub condiția de a nu tulbura ordinea publică; în schimb, creștinii aveau datoria să se roage zeului lor pentru prosperitatea împăratului și a statului roman. Explicația emiterii acestui edict, surprinzător dacă ne gândim că mai înainte de anul 311, Galerius îi persecutase cu asprime pe creștini, trebuie căutată, poate, în starea de derută în care acesta se găsea în acel moment, atins fiind de o boală necruțătoare, de pe urma căreia avea să și moară în scurtă vreme: este de crezut, de asemenea, că romanii începuseră să se sature de atâtea persecuții, vădit zadarnice, împotriva creștinilor. Oricum, adevăratul edict de toleranță este cel al lui Galerius, iar tradiția care stăruie să-i transfere meritul asupra așa numitului - în chip impropriu, cum vom vedea - «edict din Milan» nu este conformă cu realitatea”⁶. Împăratul Galeriu se îmbolnăvise grav în 310 și, probabil temându-se ca această boală să nu fie și din cauza persecuțiilor pe care le-a ordonat, emite acest decret, menit să legalizeze în premieră creștinismul.*

Condiția impusă de către Galeriu la emiterea edictului era ca toți creștinii să respecte și zeul romanilor. Același lucru este pretins și de către împăratul Constantin, care continuă să cinstească reprezentări de zeități precum Sol Invictus – zeul Soare neînvins. Acesta continuă să-l cuprindă pe fețele monedelor bizantine⁷ chiar și în anul 323. După Sinodul din Arles din 314 avea să impună cu forță militară tuturor creștinilor să nu-și mai construiască Bisericile cu altarul spre Nord, ci spre Est, adică spre Soare. De aceea, toate Bisericile creștine din perioada Apostolică⁸ și până în secolul al IV-lea au Altarul spre Nord⁹, și nu spre Apus sau spre Răsărit. Puțini clerici cunosc care este motivul acestei schimbări radicale în poziționarea Altarelor creștine de după domnia împăratului Constantin.

În ceea ce privește țara noastră, între anii 335 și 336 împăratul Constantin începe un război la Dunăre împotriva goșilor, despre care din multe surse, printre care și din celebra lucrare intitulată „*Sinaxarium Gothic*” (calendarul Sfinților goți) aflăm că erau creștini de pe aceste meleaguri nesubordonați bisericii conduse de împăratul bizantin. Totodată, marele

⁶ „Jurnal de Studii literare românești”, Timișoara, nr. 17/2019, pag. 312.

⁷ Halsberghe, „Cultul lui Sol Invictus”, pag. 155.

⁸ Biserica lui Petru din Antiohia, Biserițele din peșteri din apropierea sa etc.

⁹ Peșterile de la Bozioru - România; din Han-Krum, Șumeș - Bulgaria, din Mangup, Cherson etc.

cărturar și ierarh Ioan Gură de Aur mărturisește despre vizita diaconului audian Moduharie într-o scrisoare către Olimpiada: „*Diaconul Moduarie a adus și scrisori de la regele goților, care cere să li se trimită episcop*”¹⁰. Dacă privim câtă contradicție este în cărțile de teologie ortodoxă românească, ne vom da seama că nici ierarhii și nici clericii nu au curajul să vorbească adevărul, fie pentru a nu-i deranja pe greci, fie pentru a nu-i supăra pe rabi. De pildă, numai în viața Sfântului Sava de la Buzău sunt nenumărate lucruri neadevărate, de pildă martiriul său comandat de împăratul goților, devreme ce împăratul goților, Atanaric, era creștin și ceruse de la Sfântul Ioan Gură de Aur hirotonirea unui episcop în persoana diaconului audian Moduharie. „Sinaxarele ortodoxe” simplifică textele acolo unde ar trebui să aducă adaosuri, surse sau unde ar fi ceva mai mult decât varianta prezentată de ei unui popor format și constrâns „sobornicește” să creadă tot ce aude.

Sfântul Sava de la Buzău a fost executat din porunca arienilor și a bizantinilor, nicidecum a goților, în anul 372, an în care Sfântul Vasile cel Mare întrerupsese slujirea cu episcopii cultului oficial și se alăturase donatiștilor. Aflăm că regele goților nu are nici un fel de implicare în această poveste, după ce Sfântul Vasile îi trimite o scrisoare și-l roagă să caute rămășițele nepotului său, Sava, și să le trimită în Capadocia. Din scrisoarea care a însoțit trupul Sfântului Sava spre Capadocia și care se păstrează până astăzi, denumită în titlu „*Scrisoarea Bisericii din Goția către Biserica din Capadocia*”¹¹, aflăm că: „*(...)Și astfel s-a săvârșit prin lemn și apă, nepătat păstrând simbolul mântuirii, când avea treizeci și opt de ani. S-a săvârșit cu moartea mucenicească în joia din săptămâna de după Înviere, în ziua de 12 aprilie, sub împărații Valentinian și Valens, fiind consuli Modestus și Arintheus*”. Deci, în textul original al scrisorii găsim aceste informații. Din nefericire, pagina pe care a fost scris numele episcopului care o semnează a fost ruptă intenționat. Teologii ortodocși forțează să susțină că scrisoarea aparține episcopului Bretanion al Tomisului, deși Sfântul Sava a fost martirizat în județul Buzău (Mousaiou). Să ne amintim că prima mărturie a existenței unei episcopii la Tomis este „*Scrisoarea lui Abdias*”. Abdias este Episcopul Audius din Goția, care locuia în munții Buzăului în preajma complexului creștin audian de la Bozioru, loc. Nucu.

Falsurile din viața Sfântului Sava prezentate de ortodocși nu fac decât să deplaseze vinovăția unor crime odioase pe umerii altora. Dacă în textul scrisorii am găsit unele informații, în textele ortodoxe găsim cu totul altceva: „*Acest sfânt părinte al nostru a pătimit pentru Hristos la anul 372, în vremea prigoanei lui Atanaric, de la dregătorul Atarid...*”¹². În nici un rând din scrisoare nu este menționat regele Atanaric al Goților ci numele „*Modestus și Arintheus*”; dar dacă așa a ordonat starețul să scrie, nu mai contează pentru nimeni ce rânduri a citit Sfântul Vasile primind scrisoarea aceea și ce rânduri citesc „oile” obligate să „creadă și să nu cerceteze”. În concluzie, Sfântul Ioan

¹⁰ Scrisoarea a IX-a către Olimpiada, p. 5, s.p. B.

¹¹ Drugaș Șerban, Facultatea de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna”, lucrarea „Scrisoarea Bisericii din Goția către cea din Cappadocia” – pag. 57, rândurile 2-4.

¹² „Sinaxarul Ortodox, 12 aprilie.

Gură de Aur spune că împăratul goților, din vremea trecerii la cele veșnice a episcopului Ulfila, era creștin și își susținea creștinii, nicidecum ce scriu ortodocșii, având ca sursă pe omul fără de surse, Nicodim Măndiță. Dacă l-am crede pe „duhovnicul” ortodox am crede că minte Sfântul Ioan Gură de Aur. Nu ar fi de mirare ca ortodocșii să-l numească mincinos pe marele Sfânt, doar pentru a idolatriza mai noii formatori de opinie.

Conflicte sângeroase în spațiul balcanic și românesc au avut loc și în vremea lui Constanțiu al II-lea, fiul și succesorul lui Constantin. Armata goților este capabilă să respingă ofensiva constantiniană și regiunea actuala Țării Românești rămâne necucerită.

În perioada domniei lui Iulian Apostatul înaintașilor noștri întâmpină o nouă ofensivă între anii 361 și 363, dar goții rămân neînvinși, lucru pe care nu-l putem spune despre locuitorii Dobrogei de astăzi, care au fost obligați să se convertească la confesiunea ariană pe care o avea prin botez însuși împăratul Constantin¹³. De la Sinodul din 353 care a avut loc a doua oară în localitatea Arles aflăm că inclusiv fiul lui era arian¹⁴ și a făcut presiuni uriașe asupra Bisericii ca, pe lângă închinarea spre Soare, să mai adopte și arianismul. Lucrurile acestea rămân scrise și uitate prin cărțile de istorie ale Bisericii, fără ca cineva să-și permită să „umbrească” glorioasa imagine pe care i-au alcătuit-o teologii bizantini acestui împărat. Unii chiar l-au numit „întocmai cu Apostolii”, iar arderea manuscriselor Sfinților Apostoli comandată de către dânsul a fost definită a fi „un păcat” și nicidecum o erezie și un genocid cultural privind tezaurului creștinătății.

În perioada constantiniană are loc reforma serbării Învierii Domnului, pentru a se potrivea cu ziua sa de naștere după calendarul evreiesc, după cum mărturisește episcopul Epifanie de Salamina¹⁵. După arderea manuscriselor Sfinților Apostoli începe în grabă rescrierea altor evanghelii și epistole la primul Sinod ce a avut loc în anul 314 în localitatea Arles. Augustin de Hipona numește această adunare ca fiind „începutul Sinodului întâi Ecumenic”. Epifanie ne mai informează despre participanții la Sinodul din Arles: „*au fost în total cincisprezece episcopi tăiați împrejur*”¹⁶. Practic, împăratul de origine iudaică, împreună cu alți 15 episcopi de aceeași origine, reformează creștinismul din temelii și apoi impun noile doctrine cu forță militară. În raport cu această dureroasă parte a istoriei creștinismului, trebuie să vedem și cu câtă lejeritate au fost apărute aceste reforme de oameni politici ascunși pe sub veșmintele episcopale. Iată ce declara, în secolul al VI-lea, episcopul Grigorie al Romei, ulterior canonizat ca sfânt și impus ca exemplu în tot imperiul: „*primele sinoade au asimilat și înlocuit Evanghelia prin hotărârile lor*”¹⁷. Grigorie este pomenit ca Sfânt în calendarul ortodox pe 12 martie. Întrebarea este: ortodocșii români știu căror sfinți se închină sau câți dintre acești sfinți chiar sunt Sfinți? Din moment ce Grigorie consideră că este îndreptățit un Sinod, condus mereu de un

¹³ Împăratul Constantin a fost botezat de Eusebiu de Nicomidia, care era arian.

¹⁴ "Istoria Sinoadelor Bisericii" Volumul II. Edinburgh, T. Clark. pag. 203–205.

¹⁵ Epifanie de Salamina – „Panarion” cartea a III-a, p. 70, s.p. 9.

¹⁶ Panarion, cart. III, 10, 4.

¹⁷ Migne, op. cit, b. Patrologia Latina vol. LXXVII, col. 478

politician, să schime însăși Sfânta Evanghelie, putem constata una dintre cele mai grele erezii.

Nu doar Niceta de Remesiana a jucat un rol important în ajutarea puterii politice să pună stăpânire asupra Bisericii Creștine, ci și contemporanul său, episcopul Augustin de Hipona. Acesta declara despre cei ce încă opuneau rezistență: „*sunt eretici pentru că nu dau ascultare poruncii imperiale*”¹⁸. Despre Augustin mai citim că: „*el recunoaște totuși că o represiune a fost pentru mulți un mijloc de întoarcere*”¹⁹. Practic, indiferent dacă era cineva păstrător al dogmelor curată ale Sfinților Apostoli, dar nu asculta de suprema poruncă a împăratului de la Roma, era declarat „eretic” fără ezitare. Începând cu domnia lui Constantin și până în zilele noastre, Biserica, fie ea ortodoxă (bizantină) sau catolică (romană), nu este pe deplin eliberată de stăpânirea puterii politice.

Prin lucrarea de față propun să pătrundem în adâncul istoriei creștinismului, să redescoperim izvoarele care ne mărturisesc despre originea creștinismului românesc, dar mai cu seamă să înțelegem de ce Biserica oficială din zilele noastre este radical opusă față de Biserica și dogmele Sfinților Apostoli. Orice cleric creștin își adresează întrebări cu privire la invocările numelor unor evrei din vechime în absolut toate slujbele Bisericii - Botez, Cununie, Liturghie, Hirotonie, înmormântare. Toate Tainele și toate Ierurgiile sunt saturate de nume evreiești, în timp ce extrem de rar sunt invocate nume ale Apostolilor lui Hristos, ale celor care sunt temelii creștinătății. De multe ori mi-am adresat și eu această întrebare: de ce părinții creștinismului sunt ignorați și uitați, în timp ce Ortodoxia, pe care o slujeam din copilărie ca simplu creștin, și mai apoi ca preot, slăvește părinții și întemeietorii iudaismului? Întrebarea aceasta nu putea să-și găsească ușor un răspuns lămuritor. Așadar, căutând printre arhivele hotărârilor Sinoadelor Bisericii din secolele trecute, am găsit declarația Episcopului Antonie Khrapovitschi, viitorul Mitropolit al Bisericii Ortodoxe din Ucraina și mai apoi Mitropolitul Bisericii Ortodoxe Ruse din Diaspora (ROCOR). Această declarație avea să aducă un răspuns întrebării care ne frământă pe mulți și la care nimeni nu dorește să răspundă tocmai pentru a nu deveni incomod mai-marilor cultelor. Iată ce declara episcopul: „*Există patru circumstanțe în această chestiune: În primul rând – încercarea de a forța creștinizarea evreilor, a avut loc mult mai târziu decât încercările cunoscute din istoria iudaizării violente a creștinismului; în al doilea rând – aceste încercări erau excepții de la regulă, inclusiv în politicile conducătorilor creștinilor din secolele timpurii; în al treilea rând – Biserica a evaluat negativ aceste încercări și a condamnat formal ideea în sine; în al patrulea rând – în multe cazuri, aceste încercări nu au fost întreprinse de împărați ortodocși, ci de eretici, care la acel moment au persecutat ortodocșii*”²⁰.

Cu toții știm că înainte de Constantin, toți împărații au fost păgâni. Pentru a fi fost numit eretic, trebuia ca împăratul despre care vorbește Episcopul Antonie să se fi implicat

¹⁸ Augustin; Mărturisiri, Epistola 93.

¹⁹ „Observatorul”, Beiuș, anul III, 1930, nr. 4-5-6; lucrarea „Despre Augustin”, Pag. 257-258.

²⁰ Антоний Храповицкий „истории попыток насильственной иудаизации христиан” в мае 1921; Церковные Ведомости „Buletinul Bisericii”, nr. 20, din 18 mai 1913, p. 277-286).

oarecum în creștinism. Din scrierile lui Teodoret al Cirului aflăm că: „Eusebiu I-a botezat pe împăratul Constantin în 22 mai 337”²¹. Cine a fost acest Eusebiu este un amănunt foarte slab precizat de teologi și de Sinaxare. Ei bine, el este cel mai mare susținător al lui Arie, adoptă arianismul încă dinaintea de Sinodul de la Niceea din 325 și tot arian avea să moară în anul 342. Culmea este că însuși împăratul Constantin I-a desemnat pe Eusebiu să prezideze „marele Sinod Ecumenic” din 325, în ciuda faptului că era arian. Astăzi se vorbește despre „cei 318 Sfinți Părinți de la Niceea” care au combătut arianismul, dar documentele Sinodului ne arată că numai 10 dintre episcopii participanți nu erau ariani. După acest Sinod opoziții aveau să moară subit unul după altul, alții sunt exilați sau ignorați total, iar ierarhia Bizanțului rămâne formată în întregime de arieni pentru încă aproape un secol. Practic, împăratul iudeo-arian Constantin nu a condamnat chiar deloc arianismul, ci a facilitat dezvoltarea lui în tot imperiul Roman de Apus și de Răsărit. Teologii ortodocși vorbesc despre Eusebiu de Nicomidia că ar fi fost un „semi-arian”, dar mare atenție la interpretarea termenului! Nu înseamnă că Eusebiu era parțial arian, ci dimpotrivă, adeptul altei erezii egale cu arianismul.

Epifanie de Salamina, pomenit ca Sfânt în Calendarul Bisericii Ortodoxe pe data de 12 mai, ne explică gravitatea acestei erezii: „Semi-arienii păstrează punctul de vedere al Fiului, că a fost pentru totdeauna împreună cu Tatăl, a fost născut fără început și nu în același timp. Ei neagă că Duhul Sfânt este împreună cu Tatăl și cu Fiul. Aceasta este o hulă adusă Duhului Sfânt”²². Deci, semi-arianismul nu este nici pe departe o erezie mai apropiată de creștinism, ci dimpotrivă, egală cu arianismul.

Forțarea termenilor pentru o interpretare diferită de conținutul autentic se întâmplă și în cazul erezii iconoclasului care nu apare nicidecum în secolul al VII-lea, ci tot în perioada domniei împăratului Constantin (305-337). Acest lucru ni-l dovedește Sinodul din Elvira care a avut loc în al doilea an de domnie al lui Constantin în cadrul căruia se decide: „S-a părut bine că picturile nu trebuie să fie făcute în Biserici, astfel încât cei pe care îi cinștim să nu fie pictați pe pereți”²³. Împăratul nu face decât să le ordone celor nouăsprezece episcopi și celor douăzeci și șase de preoți creștini participanți la Sinod, sub amenințarea persecuției, să adopte o hotărâre care să nu contravină învățăturilor evreiești și să contravină celor creștine. Se deduce că practica închinării la Sfintele Icoane se regăsește în creștinismul timpuriu nu doar din hotărârea aceasta de a le scoate din Biserici, ci și dintr-o multitudine de descoperiri arheologice care atestă iconografia creștină încă din primul secol, fie prin sculpturi, cruci sau pandantive, fie prin scrijelituri pe pereții unor peșteri.

Modificarea structurii creștinismului din Biserica oficială a Bizanțului începe o dată cu domnia împăratului Constantin și continuă într-un mod galopant până în vremea împăratului Teodosie. Adaosuri și schimbări s-au mai acumulat în diferite epoci din primul mileniu, dar în secolul al IV-lea întâlnim cele mai radicale reforme. Din acest motiv,

²¹ Părinți și Scriitori Bisericești (PSB) vol. 44, Teodoret al Cirului, „Istoria Bisericească” pag. 66, cap. 21.

²² Epifanie de Salamina, „Panarion”, cartea a II-a, secțiunea VI, punctele 1.1 și 1.3.

²³ Sinodul din Elvira din anul 306, Canonul 36.

Episcopul Antonie, în declarația de la Sinodul din 1912, pune procesul de „iudaizare” a creștinismului pe umerii „împăraților eretici”, care deși se declarau creștini pentru a atrage susținerea creștinilor, urmăreau subjugarea Bisericii și transformarea ei într-una receptivă la obiecțiile imperiale. Pentru a duce la bun sfârșit acest proces, curtea împărătească avea nevoie de episcopi, preoți, teologi și oameni influenți infiltrați în cele mai de sus locuri ale Bisericii Creștine. Ce a urmat după aceea se vede până în ziua de azi.

Este greu ca după 1700 de ani să mai poată fi reconstituită istoria completă a creștinismului primelor secole, mai ales că începând cu secolul al IV-lea insistențele de iudaizare și grecizare au căzut greu și brutal peste creștinismului curat din spațiul românesc. Pagini întregi de istorie se pierd în negura timpului sau ajung să fie arse pentru a nu jena puterea politică. Este drept că Biserica trecuse prin perioade grele, de persecuție, dar, totuși, este inadmisibil ca episcopii acelor vremuri să accepte reformarea întregii structuri dogmatice a creștinătății, compromițând oficial predania Sfinților Apostoli și uitând sacrificiile, adesea supreme, ale înaintașilor. Din nefericire inevitabilul se produce și nu doar atunci când ierarhi precum Atanasie al Alexandriei acceptă să slujească împreună cu arienii, cum s-a întâmplat în anul 335 în Iudeea.

Compromisul este acceptat cu lejeritate nu numai de către unii ierarhi în mod individual, ci de către Sinoade întregi. Amintesc aici de Sinodul din Antiohia din 341 care, deși are loc după moartea lui Constantin, în vremea lui Constanțiu al II-lea, acceptă să formuleze un alt „crez”, și așa schimbat de câteva ori după cel de la Niceea. Nici Sinoadele Ecumenice nu au stat mai bine la capitolul unitate. De pildă, nu putem să nu ne amintim de felul în care a murit Sfântul Ierarh Meletie, Episcopul Antiohiei, chiar în timpul primei sesiuni a celui de-al doilea Sinod Ecumenic, condus tot de un împărat de parcă Biserica nu avea nici un ierarh responsabil care să gestioneze independent un Sinod bisericesc.

Era de așteptat ca nici după Edictul de la Milano să nu fie libertate deplină pentru creștinism. Nu doar România și-a pierdut istoria prin distrugerile de documente ce atestau cele petrecute în secolul al IV-lea, ci întreaga creștinătate. Cel mai mare val de ardere a cărților Apostolice a avut loc între anii 303 și 311, începând cu domnia lui Dioclețian și continuând cu domnia lui Constantin cel Mare. În acest interval de timp, majoritatea cărților originale au fost strânse de unii episcopi și preoți. Aceștia au reușit să înșele creștinii pretinzând că adună cărțile pentru a fi studiate de teologii vremii, și adunate spre păstrare în biblioteci, dar acestea sunt nimicite ulterior prin ardere²⁴.

În anul 305 d. Hr. are loc un mare Sinod în localitatea Cirta, unde sunt combătuți cei ce au dat spre ardere manuscrisele Apostolilor. În anul 311 are loc celebrul Sinod din Cartagina, la care participă un număr de 70 de Episcopi în frunte cu Majorinius. Aceștia condamnă hirotonia lui Caecilian făcută de către episcopul Felix, întrucât Caecilian fusese unul dintre episcopii care au contribuit la distrugerea manuscriselor apostolești. Sinodul din Cartagina i-a numit „*traditori*” (sau trădători) pe autorii acestor fapte. Un alt „*traditor*” a

²⁴ Schaff Philip, „Istoria Bisericii creștine”, vol. 2, pag. 69.

fost episcopul Secundus de Tighisis, care a încercat din răspuțeri să-l atragă de partea împăratului Constantin pe episcopul Mensurius, fostul episcop de Cartagina.

Episcopii din Cartagina considerau pe bună dreptate activitățile lui Cecilian o crimă la adresa creștinătății. Era primul secol de după 300 de ani de creștinism în care Biserica Creștină rămâne fără nici un manuscris din cauza infiltrațiilor puterii politice în rândurile ierarhiei. Pe lângă privilegiile de tot felul generate grație funcțiilor primite pe nepută masă, episcopii care acceptau colaborarea cu împăratul primeau și remunerație. Despre acest aspect putem citi următoarele în scrierile lui Eusebiu: „*Constantin a trimis o sumă mare de bani episcopului Caecilian de Cartagina*”²⁵. El îndeplinise o misiune dorită de puterea politică, despre care astăzi nu se mai amintește nimic. Nu numai Cecilian a contribuit la arderea manuscriselor, ci și alții: Marinus de Aquae Tibilitanae, Donatus de Mascula, Donatus de Calama, Purpurius de Limata, Victor de Garbis și alții.

Susținător al „trădătorilor” s-a arătat și Papa Militiade, care a pretins că va fi neutru la Sinodul din Arles din 314 între cele două părți. Sinodul a fost o capcană, pentru că li s-a impus Episcopilor din Cartagina să vină în număr de doar 11 din totalul numărului de 70 de ierarhi, pentru că puterea politică strânsese doar 15 episcopi de partea ei. Astfel, Sinodul a avut ca scop să domine adunarea prin majoritatea numărului de semnături. Așa s-a înfăptuit instalarea lui Caecilian ca episcop în Cartagina. Disputa din Nordul Africii nu se oprește aici, pentru că indiferent ce decizie ar fi luat împăratul Constantin, creștinii nu l-au primit.

Presiunile s-au suprapus din toate timpurile peste creștinism. Perioada constantiniană nu a reprezentat o excepție. Astfel, unul dintre episcopii care au condamnat arderea manuscriselor a fost Sfântul Clement cel tânăr, Episcopul Ancirei, care avea doar 28 de ani. Acesta a fost prins, torturat și ucis de 11 soldați în anul 312. Împăratul credea că prin înspăimântare, executându-l pe cel mai tânăr dintre episcopi, îi va determina și pe ceilalți să cedeze și să accepte reforma. O dată cu el a fost ucis și preotul Agatanghel din Ancira și diaconii Hariton și Hristofor. În același an au fost torturați și mucenicii Austac și fiica sa, Calistena din Efes, Luchian preotul, Silvan episcopul de Emesa, ucis și el împreună cu Luca diaconul, Iulian și alții.

După Sinodul din Arles tocmai cei ce au combătut arderea manuscriselor Sfinților Apostoli au fost numiți eretici. Augustin de Hipona dă o explicație halucinantă: „*sunt eretici pentru că nu dau ascultare poruncii imperiale*”²⁶. Eusebiu de Nicomidia vine și el cu o altă explicație la fel de halucinantă în ceea ce privește grosolănia Sinodului din Arles. El spune: „*Chiar dacă au greșeală, să nu cârțiți*”²⁷.

Conform scrierilor lui Augustin de Hipona, Sinodul din Arles din anul 314 a fost începutul primului Sinod Ecumenic. Scopul acestui Sinod nu a fost nici pe departe combaterea arianismului, ci găsirea unor modalități prin care imperiul să scape de

²⁵ „Părinți și scriitori bisericești”, vol. 14; Eusebiu de Cezareea scrieri part. II, pag. 32.

²⁶ Augustin, Mărturisiri, Epistola 93.

²⁷ Eusebiu „Istoria Bisericii”, cart. 4., punctul 5., Subpunctul 3.

„răzvrățiții”. Despre rezultatul acestui Sinod, Epifanie spune: „biserica a fost aruncată în tulburare încă din timpul episcopilor tăiați împrejur”²⁸.

Sinodul din Arles are un caracter destul de controversat. Se adună pentru a-i condamna pe cei ce nu-l acceptă pe Caecilian și se termină prin numirea lui Felix de Aptunga și Caecilian ca fiind într-adevăr „traditori” și se decide suspendarea lor pentru o vreme²⁹. După ce au plecat de la Sinod Episcopii din opoziție veniți din Cartagina, Constantin a căutat să pună la cale câteva hotărâri prin care să-i condamne la moarte sau la exil pe cei ce nu vor să-l accepte iarăși pe Caecilian. Hotărârile vor fi aplicate mai târziu.

Pentru că nu avea un număr semnificativ de episcopi, Constantin optează pentru hirotonirea altora. Inițial, doar papa Militiade a acceptat reforma, deși mai mulți episcopi au contribuit la strângerea manuscriselor. Acesta hirotonește 15 episcopi tăiați împrejur, dintre care la sinodul din Arles participă doar 3. Aceștia hirotonesec alți 28 de episcopi, ridicând numărul la doar 43 de episcopi, aproape jumătate din numărul celor 70 de Episcopi cartaginezi. În același an, după potolirea protestelor, Felix și Cecilian sunt reabilitați de către Constantin, călcându-și propria lui hotărâre de la Arles, prin tribunalul condus de Aelius Paulinus din Cartagina. Practic, destituirea de câteva săptămâni a fost pusă la cale tocmai pentru potolirea protestelor.

Văzând că împăratul nu vrea să lase în pace Biserica, Episcopii din Cartagina au declarat invalide tainele „traditorilor”. Devreme ce l-au trădat pe Hristos și au schimbat învățătura adevărată, nu mai avea nici un temei lucrarea Darului Sfântului Duh în ei. Abia spre jumătatea secolului al IV-lea, Episcopul Donatus Magnus hotărăște să primească numai Botezul săvârșit de „traditori”, care se poate face și de un simplu mirean, în caz de nevoie. Pentru o vreme, de teama poporului, Constantin întrerupe uciderile în public, urmând să le reia mai târziu. Acesta găsește o strategie de discreditare a Sfântului Majorinus, spunând că este un „învechit”³⁰, pentru faptul că nu acceptă credința aceasta modernizată.

Episcopul Majorinus de Cartagina moare subit în anul 314 și ceilalți episcopi îl aleg ca întâistător pe Episcopul Donatus Magnus. Constantin hotărăște în anul 317 că este timpul să apeleze la hotărârile luate la Arles și îl impune cu forță militară în Cartagina pe Cecilian. Despre acest Cecilian se mai știe că în vremea când s-au strâns cărțile Apostolice, el a contribuit la uciderea prin înfometare a multor creștini care nu s-au supus hotărârii. El ceruse „să fie interzisă suplimentarea cu hrană a multora dintre ei”³¹. În semn de recunoștință pentru ajutorul dat pentru strângerea și arderea cărților, Constantin hotărăște ca cei ce nu-l acceptă pe Caecilian să fie arestați, Bisericile lor confiscate, și care vor protesta să fie executați³². „Astfel, la scurt timp s-a dispus confiscarea bisericilor

²⁸ Eusebiu „Panarion” p. 9, s.p. 9.

²⁹ Optatus (Episcopul Mileve), Mark J. Edwards, Optatus, pag. 20, Liverpool University Press, 1997.

³⁰ Edward L. Smither, „Istorie și Teologie” (James Clarke & Co, 25 septembrie 2014).

³¹ Optatus de Mileve, „Contra Parmenianum Donatistam”, I, 19,20.

³² „The Donatist Church”, 1952, Oxford, ISBN 0-19-826408-9; pag. 156.

donatiste în favoarea comunităților cartagineze, decretul fiind pus în aplicare la 12 martie 317 de ducele Leontius și de comisarul Ursacius. Deși au apelat la arbitrajul imperial, donatiștii s-au opus cu îndârjire, refuzând în multe cazuri să părăsească bisericile lor. S-a acționat în forță cu ajutorul soldaților, s-a produs vărsare de sânge sub ochii îngroziți ai celor ce priveau dezlănțuirea acestui război inter-creștin³³, s-au făcut arestări și s-au dispus exilări în rândul ierarhilor³⁴, printre ei numărându-se și episcopul Silvan³⁵ de Cirta³⁶.

În preajma anului 318 Constantin trece la măsuri mai drastice împotriva celor ce nu se supun hotărârilor sale. În Africa sunt trimise trupe care să execute clericii și să le confiște Bisericile încă rămase deschise³⁷. Împăratul roman de la Est, Liciniu, dăduse un edict de libertate a creștinismului³⁸, despre care astăzi nu se mai vorbește nimic. Liciniu era soțul Constanției, sora lui Constantin. În ciuda oricărei opoziții, Constantin interzicea să se vorbească în public despre distrugerea cărților, crezând că prin frică va câștiga tăcerea opoziției³⁹.

Planul împăratului eșuează și emite un nou decret în anul 321 prin care le cere episcopilor aflați de partea sa să găsească persoane potrivite care să se infiltreze printre creștinii din opoziție⁴⁰. În acest an nu mai are loc nici o execuție în public. Constantin se teme să nu fie detronat. Nemaigăsind nici o altă soluție, apelează la o diversiune de amploare, care a făcut un haos în tot Bizanțul. Era singura lui variantă de a distrage atenția și, prin bulversarea populației, să scape de pedeapsa protestatarilor. Sora sa, Constanția era cumnată și prietenă apropiată evreului „convertit” Eusebiu, numit episcop de Nicomidia încă din anul 313 și unul dintre cei 15 episcopi tăiați împrejur care a participat la Sinodul din Arles. Acesta fusese coleg de școală cu un anume Arie, care acum avea o carieră clericală în Alexandria.

Eusebiu pune la cale întâlnirea lui Constantin cu Arie. După întâlnirea secretă ce a avut loc și după stabilirea planului diversiunii, Arie revine în Alexandria și îl aplică. Amploarea cu care începe răzmerița diaconul Arie îl șochează pe Episcopul Alexandru al Alexandriei. Acesta nu-și dă seama că este vorba de o diversiune, fapt pentru care îi trimite o scrisoare împăratului prin care îi relatează ce erezie predică Arie și câtă tulburare pricinuieste în toată regiunea. Primind scrisoarea de la Episcopul Alexandru, Constantin își vede planul îndeplinit și convoacă Sinodul Ecumenic de la Niceea.

³³ Nu este vorba de un război între creștini, ci o persecuție desfășurată de către episcopii imperialiști.

³⁴ Optatus de Mileve, „Carta a VI-a”, p. 149, n.n. 8-10. - de unde aflăm că persecutarea lui Silvan începe abia în anul 320, pornind de la prietenia lui Constantin cu diaconul Numidianus.

³⁵ Episcopii donatiști Silvan de Cirta și Urani de Mesopotamia s-au alăturat „audienilor” din Țara Goților - Epifanie de Salamina, „Panarion” p. 15, s.p. 2. Aflăm că Urani nu fusese hirotonit de către audieni.

³⁶ „Mișcarea donatistă și politica religioasă constantiniană” Pr. Prof. Dr. Nicolae Chifăr, pag. 4.

³⁷ „The Donatist Church: A Movement of Protest in Roman...” 1952, Oxford University; pag. 161, p. 62.

³⁸ „Istoria Bizanțului” de Paul Lemerle și Bogdan Mateciuc, pag. 7.

³⁹ 1819-1893, Schaff. Philip, 2 Vol. 04 The Anti-Manichaeon and Anti-Donatist Writings, pag. 469 pct. 4.

⁴⁰ Ibidem, Oxford University Press, ISBN 0-19-826408-9, 1952, pag. 161.

După încheierea primei ședințe⁴¹ a Sinodului din anul 325, Sfântul Alexandru își dă seama că ceva este în neregulă și părăsește localitatea Niceea. Moare subit, 5 luni mai târziu⁴², iar Arie revine liniștit în Alexandria, unde slujește până în anul 335, murind la vârsta de 80 de ani. Chiar în timpul acestui Sinod din Niceea, moare subit și episcopul Ioan din Irinopole⁴³. Sfântul Agatanghel, episcopul Damascului, a decedat subit după ce și-a arătat nemulțumirea față de tulburările aduse Bisericii de către împăratul Constantin. El a devenit incomod pentru că a redeschis cazul arderilor manuscriselor, ceea ce l-a înfuriat pe Constantin. În anul 326, spre terminarea Sinodului, mor subit alți episcopi: Inochentie, episcopul de Tortona, Mitrofan, episcopul Constantinopolului și episcopul Papia de Nisibe.

Sinodul din Niceea s-a desfășurat între anii 325 și 326. În acest timp, deși biserica oficială încearcă să-l arate pe împăratul Constantin ca pe un mare apărător al credinței adevărate împotriva ereziei lui Arie, istoria completă vedește minciuna. De pildă, prima victimă din familia regală este fiul cel mare al lui Constantin, Crispus. Constantin îl pusese Caesar al Romei în anul 324, după ce câștigase o bătălie cu Liciniu în anul 322. Între Elena și Fausta (cea de-a doua soție a lui Constantin), se iscase o dispută de mai mult timp. Fausta îl vedea moștenitor pe Constanțiu, iar Elena pe nepotul Crispus, care era primul fiu al lui Constantin din prima căsătorie. Simpatia Elenei față de „întâiul născut” era un obicei evreiesc moștenit de la străbunii săi. Sătul de disputele dintre noră și soacră, Constantin pune la cale să-l îndepărteze pe Crispus de Bizanț și în anul 326, prinde momentul potrivit în care îl ucide la doar 26 de ani, în timpul „marelui Sinod” Ecumenic din Niceea.

Pentru a vedea cât de mult a activat Constantin în cadrul adunării Sinodale care a început în 325 și s-a terminat în 326 și cât mint relatăriile teologilor, trebuie doar să căutăm biografia Faustei, fiica lui Maximian, cu care se căsătorise Constantin. Fausta era foarte îndrăgostită de Constantin și nu a bănuțit că nunta lor are la bază interesul acestuia de a pune mâna pe frâul imperiului Roman. În anul 310 Maximian își dăduse seama de viclenia lui Constantin și urmărea să-l ucidă. Fausta, orbită de dragoste, îi spune planul lui Constantin. Urmează o luptă între cei doi, iar Constantin își ucide socrul, spunând că după ce s-au bătut, el s-ar fi sinucis. În anul 325 Constantin îi dă titlul de „Augusta” soției sale, însă nimeni nu bănuția ca acest onor avea să fie tocmai camuflarea unei oribile crime. După ce îl alungă pe fiul său la Roma⁴⁴, în anul 324, Constantin caută să scape și de Fausta, cu care se căsătorise doar din interes.

După uciderea lui Crispus, disputele dintre Elena și Fausta se întețesc. Împărătesei Elenei îi părerea rău că datorită pretențiilor sale despre cine trebuie să fie urmașul la tron, Constantin și-a ucis propriul fiu. Acesta după ce și dă seama de greșeala făcută într-un moment de mânie, o prinde pe Fausta într-una dintre băile palatului și o îneacă în ulei

⁴¹ Sinodul din Niceea a avut mai multe sesiuni sinodale și s-a desfășurat pe parcursul anilor 325 și 326.

⁴² PSB vol. 44, Teodoret episcopul Cirului „Istoria Bisericească”, pag. 73, al. 1.

⁴³ „Sinaxarul Sfinților de Pretutindenii” Ed. 2010 – 4/17 februarie - ibidem;

⁴⁴ „Der Neue Pauly, Stuttgartiae” 1999; c. 442.

încins⁴⁵. În același an mor subit soția lui Crispus și copilul lor de 5 ani. Toate aceste lucruri s-au întâmplat în timpul marelui Sinod din Niceea.

Pe lângă uciderile episcopilor care au opus rezistență în fața arianismului și a iudaizării, Constantin și-a ucis și o mare parte din familie. Licinius, ucis în 324, era cumnatul său, soțul Constanței. Aceasta îi ceruse lui Constantin să-i lase soțul în viață, însă după ce a promis că doar îl va trimite departe, în exil, Constantin și-a aplicat planul criminal și l-a executat în Tesalonic, înaintea începerii Sinodului din Niceea. De ce a făcut aceasta? Pentru că, după cum am mai amintit, Liciniu fusese autorul unei hotărâri de acordare a libertății creștine, pe când Constantin oferea o libertate condiționată de acceptarea doctrinelor sale⁴⁶. Un alt edict fusese emis de Galeriu, despre care am mai amintit⁴⁷. În același an, 326, Elena fuge în Israel pentru a scăpa de execuție. Ea revine în Bizanț în 327, și după ce i se face o fastuoasă primire publică, a doua zi este găsită fără viață.

Sinodul din Niceea a fost prezidat de episcopul semi-arian Eusebiu. La primele ședințe sinodale au participat și Sfântul Alexandru, Episcopul Alexandriei, Sfinții Ierarhi Nicolae, Spiridon, Audius, episcopul goților și alți puțini episcopi care și-au manifestat indignarea față de diversiunea ariană. Episcopul Nicolae a fost arestat, iar Spiridon, umilit, luat în derâdere și alungat. Audius, Episcopul goților, a fost exilat pentru că vorbea public împotriva ascunzișurilor și intereselor imperiale.

La împlinirea a 30 de ani de domnie a împăratului Constantin, Episcopul Eusebiu ține un discurs public, pentru o și mai profundă ascultare a poporului față de puterea împărătească, mai puțin de Sfinții Apostoli. Despre implicarea lui în Sinodul de la Niceea se mărturisește atât în lucrările Patriarhiilor Ortodoxe de astăzi, cât și în cronicile din trecut: „*el a adoptat o poziție apologetică în favoarea lui Arie de Alexandria, împotriva lui Alexandru al Alexandriei și a lui Atanasie din Alexandria; la Sinodul din Niceea (325) și s-a făcut purtătorul de cuvânt al unei tendințe de conciliere numai ca să corespundă dorinței împăratului*”⁴⁸.

Sinodul din Niceea s-a terminat favorabil pentru arieni, nicidecum pentru partea adversă cum minte biserica de astăzi. Îndată după moartea subită a Sfântului Mitrofan al Constantinopolului, pentru a nu crea suspiciuni că îl instalează ca „prim-patriarh” tocmai pe fondatorul ereziei ariene, Constantin îl propune tacit pe Eusebiu în această funcție, pe care avea să o ocupe mai târziu, în vremea lui Constanțiu, fiul său. În documentele reale, Sinodul din Niceea n-a combătut arianismul, ci i-a ucis pe episcopii adevărați creștini și a impus arianismul ca religie de stat pentru încă un secol. Constantin n-a mai apucat să-l și instaleze, pentru că Eusebiu și fiul lui, Constanțiu, puseseră la cale să-l ucidă chiar în localitatea Nicomidia, faptă care avea să fie îndeplinită de cei doi în anul 337.

⁴⁵ „Istoria Bisericii universale și a Bisericii românești de la origini până în zilele noastre”, I. Bota, pg. 20.

⁴⁶ „Istoria Bizanțului” de Paul Lemerle și Bogdan Mateciuc, pag. 7.

⁴⁷ Ibidem „Istoria Bizanțului” pag. 7.

⁴⁸ Migne, „Eusebiou tou Pamphilou, episkopou tes en Palaistine...” - Patrologia Greacă 19–24, 1857.

Un detaliu iudaic apare chiar în numărul episcopilor chemați de Constantin la Niceea. Aceștia au fost exact în număr de 318, pentru a coincide în mod intenționat cu numărul de 318 de slugi ale evreului Avraam (Facere; cap. 14; vers. 14). Cei 318 chemați la Sinod nu reprezentau nicidecum totalitatea episcopilor Bisericii. La nivel global existau de fapt 1800 de ierarhi, dar la Sinod au participat atât de puțini. Este drept că majoritatea nu a dorit să participe, fiind conștienți că împăratul venea cu documentele de-a gata scrise, episcopii având doar rolul de a-ți manifesta acordul prin semnătură. Pe de altă parte, majoritatea dintre cei 318 au rămas arieni și după Sinod și au murit așa, cu excepția a 10 episcopi creștini. De ce „sinaxarul” cultului iudaizat îi pomenește ca „sfinți” pe toți cei 318, din moment ce aceia aflați în erezie și-au conservat poziția anti-creștină.

Sinodul din Niceea nu a dezbătut atât problema arianismului, cât alte subiecte banale. Inițial, Constantin așa a reușit să inducă ideea participanților anti-arianism că scopul Sinodului este clarificarea acestei erezii. După ce a început Sinodul, prima hotărâre luată, care până astăzi se află în Pidalion, este „despre castrare”. Un subiect origenist, mort de un secol, care n-avea nici o legătură cu arianismul.

Al treilea canon al acestui Sinod interzice episcopilor și preoților să se mai căsătorească. Mai târziu vom vedea de ce s-a luat această hotărâre. Restricția a provocat un val de homosexualitate și dereglări mintale în rândurile episcopilor și preoților. În cele din urmă, înainte să înceapă al II-lea Sinod Ecumenic, care să anuleze acest canon eretic, episcopii verticali îl nesocoteau ca și cum nici nu a fost.

Apostolul Pavel, în Epistola către Corinteni, spune că doar doi dintre cei 12 și cei 72 de Apostoli (în total fiind 84 de Apostoli), adică doar el și cu Varnava au fost singuri, ca mai apoi și el să fie însoțit pretutindeni de Lidia. Printre cele mai cunoscute cupluri Apostolice sunt: Ap. Petru și Mariamna, Ap. Filimon și Apfia, Andronic și Iulia, Natanael și Maria Magdalena, Acvila și Priscila, Lin și Claudia și alte cupluri de mai târziu: Episcopul Spiridon (nu se cunoaște numele soției, decât că a fost căsătorit și a avut o fiică), Teodor, episcopul Mopsuestiei și Ermiona, Grigorie episcopul de Nyssa (fratele Sf. Vasile cel Mare) și soția sa, Teosevia, Ioan Gură de Aur și Olimpiada și mai înainte Grigorie cel bătrân și soția sa, Nona, părinții Sfântului Grigorie de Nanzianz cel tânăr.

Sfântul Grigorie de Nyssa se căsătorește cu Teosevia în preajma anilor 371-372 înainte de Sinodul al II-lea ecumenic. Manipulatorii pro-celibatari au falsificat viața Sfântului Grigorie și au spus că după moartea soției a fost ales episcop. În primul rând Teosevia moare la anul 395, iar Sf. Grigorie moare în același an, la puțin timp după decesul soției. Deci, el fusese episcop din anul 372, cu aproape 22 de ani înainte de moartea soției. Nu putea să fie episcop după moartea Teoseviei, pentru că ar fi avut o episcopie doar de câteva luni, el având mai mult de 2 decenii de activitate episcopală. În sinaxarul grec este cenzurată și viața Sfintei Nona, numindu-o cuvioasă, pentru ca omul să creadă că era vreo călugăriță. În realitate ea a fost mama Sfântului Grigorie cel tânăr și soția lui Grigorie cel bătrân. Astfel de modificări se găsesc sinaxare.

Canonul Sinodului din Niceea n-a avut prea mare însemnătate pentru nimeni. Episcopilor căsătoriți li se pricinuiesc discriminări abia în vremea Sinoadelor V și VI, însă

ei sunt prezenți în istorie inclusiv în preajma anului 800. Până și viața Sfântului Spiridon a fost falsificată tot cu același scop, de a se acorda întâietate celibatului, spunând același lucru, că „după moartea soției” a fost ales Episcop, ceea ce este total fals, condiția primei decade a secolului al IV-lea, în care a trăit și Sfântul, era aceea de a fi căsătorit, după cum spun așezămintele Apostolice: *„Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înțelept, cuviincios, iubitor de străini, destoinic să învețe pe alții, nebețiv, nedepriș să bată, neagonisitor de câștig urât, ci blând, pașnic, ne iubitor de argint, bine chivernisind casa lui, având copii ascultători, cu toată bună-cuviința; căci dacă nu știe cineva să-și rânduiască propria lui casă, cum va purta grijă de Biserica lui Dumnezeu?”*⁴⁹. Ei încearcă să deruteze cititorul, care ar tinde să creadă că Sf. Spiridon s-a călugărit înainte să fie hirotonit Episcop. El trăiește în prima jumătate a secolului al IV-lea, iar călugăria apare în secolul al V-lea, când el era decedat de aproape un secol. Și despre diaconi Pavel vorbește la fel, că neapărat trebuie să fie căsătoriți, căci dacă nu-și chivernisesc bine casele lor, nici episcopii și nici diaconii, cum vor avea grijă de Biserica Lui Hristos? Amintim că din Epistola către Filipeni, cap. 1, vers. 1, Apostolul Pavel menționează doar Diaconii și Episcopii, preoții apărând abia în secolul al doilea, în vremea Sfântului Apostol Ignatie Teoforul, urmașul dumnezeiescului Apostol Petru.

Apostolul spune că hirotonia se face doar celui căsătorit, pentru că de ar fi singur, n-ar purta grijă de Biserică, ci de cum să-și găsească soție. Totuși, în Epistola I Corinteni, cap. 9, vers. 5-6, devreme ce el era deja episcop, pentru ce se mai întreabă dacă poate să se căsătorească, devreme ce căsătoria era permisă doar înaintea hirotoniei? În primele secole condiția principală era să fie căsătorit, sau să se căsătorească la scurt timp după hirotonie, având deja stabilită logodna cu femeia aleasă spre căsătorie. Astfel de cazuri au fost întâlnite și în secolele mai recente. Una dintre aceste excepții este chiar cazul lui Teodor al Mopsuestiei. El este hirotonit preot la vârsta de 18 ani, iar la 19 ani se căsătorește cu Ermiona (Hermione) din Antiohia. Adepții „canonului celibatului” condamnă și critică aspru căsătoria lui Teodor. I se cere să divorțeze, și ca făgăduință să-și ardă lucrurile personale. Teodor refuză acest lucru⁵⁰ și rămâne neatins de intenția „celibatarilor”, printre care episcopii Valerie, Porfirie și Florentin. Sfântul Ghenadie, Episcopul Antiohiei, îl povățuiește să nu cumva să se despartă de Ermiona, promovându-l ca preot în Antiohia⁵¹. În anul 392 este hirotonit episcop de către episcopul Diodor.

Este cunoscut faptul că Teodor nu a dorit să se implice în campania agresivă a episcopului Flavian împotriva creștinilor din opoziție, rămânând fidel și bun apărător al acestora. El participă la mai multe Sinoade alături de Sfântul Ioan Gură de Aur, ultimul având loc în anul 395. Mai apoi Sfântul Ioan avea să părăsească biserica politică și să adere la audianism, urmându-l și Teodor, colegul său de școală și prieten din copilărie, dar și Maruta al Persiei, care odinioară, pe când era preot al bisericii oficiale, luptase împotriva audienilor. În cele din urmă, vine și el și este hirotonit episcop de Sfântul Ioan

⁴⁹ I Timotei; cap. 3; vers. 2-5.

⁵⁰ Mansi, cap. 9, pag. 284.

⁵¹ „De Viris Illustribus”, cap. 12.

Gură de Aur. Un alt Episcop ce trebuie amintit acum este Marai al Damascului. Acesta, împreună cu Sfinții Audius din Goția și Teodor din Mopsuestia, alcătuiesc rânduiala care până astăzi poartă numele „Liturghia lui Addai și Marai”, o reconstituire a Liturghiei Apostolului Tadeu.

După canonul al 3-lea de la Sinodul din Niceea, canonul al 8-lea se referă la creștinii apostolici. Acesta îi numește în derâdere „curați”; dar spune că cei ce vor ceda și se vor alătura episcopilor politici să nu fie hirotoniți din nou, ci să fie instalați în parohii. Acest canon introduce a II-a căsătorie unor clerici, intrând în contradicție cu canonul anterior dat de ei înșiși (al 3-lea). Aici le sugerează celor ce vor ceda: „*Adică și cu cei însoțiți prin a doua nuntă a se împărtăși*”⁵². În acest caz, canonul de la Niceea vorbește despre clericii recăsătoriți. „Cei curați” erau numiți în bațjocură toți episcopii și preoții care nu acceptaseră nici o reformă născocită de împărat.

Dacă am adus vorba despre Sfântul Ioan Gură de Aur, trebuie amintit că se arătase total contra iudaizării creștinismului încă de pe vremea când era preot în Antiohia. Acesta adoptă o cale de pace și dialog cu creștinii, scopul său fiind acela de a-i apropia din nou de tradițiile și învățăturile de demult ale Creștinismului Apostolic. După ce Sfântul Ioan devine Episcopul Constantinopolului, îi susține mai mult pe creștinii „audieni”, în defavoarea episcopilor puterii politice. Într-un moment de nebunie și furie, episcopul iudeo-creștin Teofil al Alexandriei, împreună cu preoții lui, ard de viu 10.000 de creștini, care păstrau tradiția și învățătura Apostolilor, la anul 397. Încă din acest an, care era și anul instalării sale ca Episcop al Constantinopolului, Sfântul Ioan întrerupe comuniunea cu episcopii politici și inclusiv cu Teofil al Alexandriei și Flavian al Antiohiei. Aceștia pun la cale, împreună cu împărăteasa Eudoxia, să-l înlătore pe Sfântul Ioan.

În scrisorile 204 și 212, Sf. Ioan Gură de Aur detaliază cum l-a susținut episcopul Teodor al Mopsuestiei începând cu anul 403, când începe cea mai grea etapă a vieții sale, după ce întreaga putere politică și episcopii iudeo-creștini au recurs la caterisirea lui și înlăturarea din scaunul episcopal. Sfântul Ioan Gură de Aur încă din anul 398 stabilise definitiv comuniunea cu episcopii creștini „audieni”, iar subtil, încă din anul 375. Plecarea lui din „ortodoxie” a zguduit din temelii cultul oficial. Astăzi se vorbește foarte rar despre această etapă și despre catalogarea lui ca schismatic.

La Sinodul din Niceea participă și 3 episcopi din actuala România, anume Marcu al Tomisului, Teofil al Buzăului, care de asemenea era episcop al goților, și Sfântul Audius. Mărturiile istorice ne arată că Sfântul Audius nu a fost primul episcop „audian”, ci el s-a evidențiat cel mai mult prin fapte, trăiri și misiune pastorală. După Sinod, până la sfârșitul secolului al IV-lea, toată Dobrogea și partea de șes a Munteniei era țară ariană, cu excepția Țării Goților.

Sfinții Audius⁵³ deopotrivă cu Alexandru, episcopul Alexandriei, își dau seama că asistă la o diversiune politică. Episcopul Audius rămâne fidel învățăturilor Sfinților Apostoli

⁵² „Pidalionul”, Veniamin Costachi, 1844, canonul 8 al Sin. I. din Niceea.

⁵³ Baronius „Anexe bisericești”, IV, col. 156; Fontes „Historiae Daco-Romanae”, Vol. II, 1970, p. 174.

și nu acceptă nici arianismul și nici reforma pascală, pe care Constantin a dispus să o lege strâns de pascalia evreiască și de data lui de naștere. Audius a fost și împotriva arderii manuscriselor Apostolice de mai-nainte. El însuși fusese hirotonit Episcop de către Sfântul Silvan de Cirta.

În continuare vom vedea alte reforme religioase înfăptuite de Constantin prin Sinodul de la Niceea. Încă din anul 311, episcopii care acceptaseră reforma au fost îmbogățiți, și de acum apăreau ca niște boieri, contrar felului cum era odinioară episcopatul, simplu și fără dragoste de avutia și mândria boierească.

În Biserica Apostolească erau la începutul secolului al IV-lea 70 de episcopi, și apoi numărul a crescut la 410. Donatus Magnus era o figură individualizată, implicat în activități cărturărești și își petrecea majoritatea timpului în Biserică și în biblioteca din Cartagina. În Țara noastră cel mai distins misionar era Sfântul Audius. În aceeași perioadă împăratul Constantin le dăduse episcopilor săi „sacosul boieresc”⁵⁴, pe care-l poartă la slujbă iudeo-creștinii până în ziua de azi. Episcopii conservatori, dacă au rămas la tradiția Apostolească de până la anul 311, purtau veșmintele preoțești peste care așezau și Omoforul ca însemn episcopal. De altfel, trebuie să mai amintim față de această reformă faptul că veșmântul este menționat de Apostolul Pavel, când îi scrie lui Timotei: „*Când vei veni, adu-mi felonul pe care l-am lăsat în Troada, la Carp*” (II Timotei 4, 13). Pavel, fiind Episcop, purta felon, și nu sacos, asemenea boierimii de ieri și de azi, care s-a așezat la cârma bisericii politice.

Presupunând că donatiștii au rămas doar cu un singur episcop în viață, Constantin nemaiavând acces la nicio informație despre forma lor de organizare, se apucă să scrie „canoane apostolice”, atribuindu-le la propriu Sfinților Apostoli. Așa apare celebra lucrare neatestată niciodată și nementionată de vreun episcop din secolele de dinainte, intitulată „cele 85 de canoane apostolice”. În primul canon al falsei lucrări scrie: „*Episcopul să se hirotonească de doi episcopi, sau de trei*”⁵⁵. Acest canon nu putea să fie formulat așa, pentru că ar fi fost necanonice hirotoniile făcute chiar de Apostoli⁵⁶, care hirotoneau singuri. Mai mult decât atât, ar fi fost o neconformare plină de mândrie a Apostolului Pavel, devreme ce „canonul ar fi zis” ca episcopul să fie hirotonit de 2 sau 3 episcopi, iar el hirotonea de unul singur. Epistola a doua către Timotei, în care relatează Pavel hirotonia săvârșită de el singur, este ultima scrisoare trimisă înainte de a fi executat în anul 67 d. Hr. Se presupune în chip fals că „Sinodul Apostolic” care ar fi redactat „cele 85 de canoane apostolice”, ar fi avut loc în anul 50. Deci, era culmea ca Pavel, în anii 60-65, să-și fi călcat propria hotărâre. În plus, în anul 50, majoritatea Apostolilor erau trecuți la cele veșnice și nu avea cum să fie îndeplinit numărul necesar pentru a fi definit „Sinod Apostolic”. Autorii acestor texte false nu cunoșteau nimic din operele Apostolice și de aceea se contrazic, atât textele introduse în Noul Testament, cât și cele 85 de canoane pseudo-apostolice. Chiar până astăzi rugăciunile hirotoniei episcopilor sunt citite la

⁵⁴ Îmbrăcămintea imperială care ajunge până aproape de jumătatea dintre glezne și genunchi.

⁵⁵ „Pidalion” 1844, V. Costachi, Can. 1 Ap., pag. 23.

⁵⁶ II Timotei, cap. 1., Vers. 6-7.

singular, de către un singur episcop. În concluzie, chiar și episcopul Epifanie de Salamina numește „canoanele apostolice” a fi de „proveniență dubioasă”⁵⁷, apărute de nicăieri abia în anul 317.

În canonul al 2-lea „apostolic” scrie că: „*Prezbiterul (preotul) și diaconul, și ceilalți clerici să se hirotonească de un episcop*”. Canonul nu putea să fie dat de Apostoli, pentru că în Biserica timpurie nu au existat preoți, mai cu seamă „ceilalți clerici”, adică anaghoștii sau ipodiamonii. Aceștia apar abia după anul 314, după ce episcopilor li se dă sacosul împărătesc, și dezbrăcarea de acest veșmânt se făcea foarte greoi. Așa apar anaghoștii⁵⁸, ca deschizători de sacos, ținători de trenă și căraușii bastonului, ca niște slugi ale episcopului devenit boier. În acest așa-zis canon apostolic vedem că se vorbește despre obiceiuri din secolul al IV-lea.

Aceeași situație se găsește și în canonul al 4-lea, în care citim: „*Celelalte poame toate la casa trimită-se pârgă episcopului, și prezbiterilor, și nu la Jertfelnic. Și arătat este, cum că episcopul și prezbiterii, le vor împărți diaconilor și celorlalți clerici*”. Apostolii și creștinii de până în secolul al IV-lea nu aveau Biserica cu turle impunătoare, în mijlocul satului, să-i vadă toți persecutorii de departe, să le spună un canon „apostolic” să ducă darurile „acasă la preoți”. Ei aveau Bisericuțele chiar în casele lor și nu separate, precum zice Apostolul Pavel: „*Vă îmbrățișează Bisericile Asiei. Vă îmbrățișează mult, în Domnul, Acvila și Priscila, împreună cu Biserica din casa lor*” (I Corinteni 16, 19). Deci, acest canon de proveniență dubios de târzie nu coincide cu realitatea, după cum constată și Epifanie.

Străbătând așa-numitele „canoane apostolice”, ajungem la numărul iudaic al 7-lea. Până la acest canon nu s-a vorbit nimic despre iudaism. Iată ce spune acest canon al 7-lea: „*Dacă vreun episcop ori prezbiter, ori diacon, Sfânta zi a Paștilor mai-nainte de primăvăreasca isimerie cu iudeii o va săvârși, să se caterisească*”⁵⁹. Problema pascală s-a discutat pentru prima dată în Arles, la 314, apoi la Niceea în 325. Aceasta a implicat doar dorința lui Constantin, despre care Epifanie de Salamina mărturisește: „*în vremea lui Constantin a fost abandonat ritualul pascal din dorința de a se potrivi cu ziua de naștere a împăratului*”⁶⁰. Vechea dată a Învierii Domnului era stabilită încă din perioada Apostolică. Răstignirea Domnului avusese loc joi, 3 aprilie, adică 21 martie stil vechi. Echinocțiul de primăvară are loc pe data de 20 martie. Apostolii stabiliseră data Învierii Domnului în prima duminică după echinocțiul de primăvară, ca o închipuire a renașterii. Același Epifanie mai scrie despre Sfântul Audius, despre care am amintit, și despre episcopii conservatori care nu îmbrățișaseră noile doctrine imperialiste: „*nu voiau să aibă comuniune cu episcopii și preoții care posedă averi, aur și argint, precum și pentru că sărbătoresc paștele la aceeași dată cu evreii*”⁶¹.

⁵⁷ Epifanie de Salamina – „Panarion”, 70, 10, 1.

⁵⁸ Denumirea vine de la valeții romani care slugăreau boierii.

⁵⁹ Ibidem, Pidalion 1844, can. 7 ap.

⁶⁰ Epifanie de Salamina – „Panarion” cartea a III-a, p. 70, s.p. 9

⁶¹ Epifanie de Salamina, „Ancoratus” p. 14, 83; „Polyhronion” BOR - EDJ, 2015, pag. 430 (sus).

Mai mulți scriitori din sec. al IV-lea și din prezent au argumentat că aceste așa-zis „canoane apostolice” au fost alcătuite de un arian din Antiohia⁶², unii plasându-l pe vremea lui Constantin, alții pe vremea lui Constanțiu, fiul său. Nu este exclus ca acestea, menționate prima dată în 317, să fi fost modificate după anul 341 într-o altă formă. Așa se justifică prezența unor tradiții din secolul al IV-lea.

Înlocuirea datei adevărate a Învierii Domnului cu o alta după dorința lui Constantin a constituit o mare erezie în Biserică. De pildă, dacă data Învierii Domnului se sărbătorea, cel mai devreme la data de 22 martie stil vechi, 4 aprilie stil nou și cea mai târzie dată era 28 martie stil vechi, 10 aprilie stil nou (după regulamentul apostolic), studiind pascalia iudeo-creștină, impusă de împărat, Învieria cade între 4 aprilie și 8 mai cel mai târziu. În anul în care paștele iudeo-creștin cade la cea mai îndepărtată dată, de 8 mai, ținând cont că Hristos s-a răstignit pe 3 aprilie, vom observa că aceștia sărbătoresc la o îndepărtare de 36 de zile. Întârzierea se datorează intenției bizantine de a da mai mare importanță zilei de naștere a lui Constantin.

Oscilațiile haotice ale celor două paralele (evreiești și iudeo-creștine), nu au același scop, ordonat și frumos, pe care îl are ziua apostolească a Învierii. În primul rând, Apostolii țin cont de data răstignirii Domnului, de echinocțiul de primăvară și de ziua duminicii, ca un început de primăvară creștină. Ajungând până în luna mai, nu doar că serbezi Învieria la ultima lună de primăvară, dar ești și cu 36 de zile mai târziu de ziua Învierii. Scopul oscilației a fost aceea de a include mai multe repere păgâne, folosite de alte confesiuni religioase de atunci, nicidecum să păstreze autenticitatea datei. Din acest motiv, nu se mai folosește termenul „Primăvara Creștină”, înlocuindu-o cu „paști”, care este sărbătoare evreiască, noi creștinii având Învierie. Ziua de naștere a lui Constantin, pe 17 martie, care după calculul Apostolic cădea mereu în Postul Mare. Interesul lui era mai mult ca ziua lui să cadă când nimeni nu postea, nepăsându-i de Hristos și de hotarele Sfinților Apostoli.

Interzicerea căsătoriei clericilor prin canonul al 3-lea de la Niceea avea un scop manipulator, în spatele căruia se ascundea tendința spre o altă reformă, care până la urmă avea să fie făcută. Unii, neștiind despre ce este vorba, pot afirma că din prea mult exces de zel și dorința de a se nevoi, oamenii aleg calea singurătății. În realitate, puterea politică avea cunoștințe despre efectele sectei „montanismului”, una dintre cele mai vechi erezii, de la periferia creștinismului. Această sectă se naște în rândurile unor ucenici ai Sfântului Ioan Botezătorul, care, după ce au rămas fără călăuzitor au căzut în mâinile iudeilor. Erezia a pornit încă de la început prin încurajarea postului îndelungat, a torturilor și autoflagelării fizice „moderate”, trăirea în castitate pentru ca, din pricina războiului cu hormonii, să poată fi mai ușor de condus.

Pe „montaniști”, părinții călugăriei de astăzi și ai „nevoitorilor”, îi găsim chiar în Sfânta Evanghelie, după cum relatează Apostolul Matei: *„Atunci au venit la El ucenicii lui Ioan, zicând: Pentru ce noi postim mult, iar ucenicii Tăi nu postesc? Și Iisus le-a zis: Pot oare,*

⁶² Diac. Prof. Ică I. Junior, Canonul Ortodoxiei, Sibiu 2008, pag. 233 și pag. 255.

nuntașii să fie triști câtă vreme mirele este cu ei? Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti”⁶³. Îi regăsim și în Evanghelia lui Ioan: „Iar ei au zis către El: Ucenicii lui Ioan postesc adesea și fac rugăciuni, de asemenea și ai cărturarilor, iar ai Tăi mănâncă și beau. Iar Iisus a zis către ei: Puteți, oare, să faceți pe fiii nunții să postească, cât timp Mirele este cu ei? Dar vor veni zile când Mirele se va lua de la ei; atunci vor posti în acele zile”⁶⁴.

Este cunoscut faptul că prin frică oamenii pot fi conduși și manipulați cel mai ușor. Iată ce zice Sfântul Apostol Petru în „Biblia Goților”: „Să nu vă temeți de nimic, ci să nădăjduiți în Dumnezeu, precum noi toți (Apostolii), am păzit Cuvintele Lui, iară nu spre laudă o zic, ci precum toți bărbații înțelepți care au viețuit cu femeile lor întru dragostea Lui Dumnezeu, ca fiind suflete mai gingașe, făcându-le parte de cinste și bucurii, ca unora ce împreună cu voi sunt moștenitoare ale Darului vieții și împreună rugându-vă, să vă fie spre folosință” (Ep. I. Petru, vers. 22). Într-un singur citat găsim atât combaterea fricii, cât și a celibatului, practică pe care doar „părinții călugărismului” o aveau la acea vreme. Apostolul Pavel zice și el: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci al puterii și al dragostei și al înțelepciunii” (2 Timotei, cap. 1, vers. 7). Până astăzi ereticii montaniști ies cu potirul în timpul liturghiei și spun „cu frică să vă apropiați”, în timp ce Apostolii opresc cu desăvârșire frica.

Frica de Dumnezeu menționată de conducătorul evreu Solomon, nu se referă la Dumnezeu creștinilor care oprește frica. El scrie despre „domnul” lor, al evreilor: „Domnul a spus că El binevoiește să locuiască în negură” (II Paralipomena 6, 1). Adică acel domn despre care Moise zicea că scuipa flăcări pe nări și se mânia extrem de mult (II. Regi 22, 8-11), dar Apostolul Pavel spune clar că suntem închinători ai altuia, nu al dumnezeului evreilor (Romani 7, 4). Tocmai de aceea Hristos îi alungă din preajma Lui pe ereticii ioaneici (viitorii montaniști), pentru că aparenta lor nevoință nu era cerută de Dumnezeu și nici de folos. Apostolul Pavel îi scria lui Timotei despre „nevoințele” montaniștilor: „Iar de basmele cele lumești și băbești, ferește-te și deprinde-te cu dreapta credință. Căci deprinderea trupească la puțin folosește, dar dreapta credință spre toate este de folos, având făgăduința vieții de acum și a celei ce va să vină” (I Timotei 4, 7-8). Deci, Apostolul Pavel, precum și Hristos, zice întocmai că nevoința trupească nu folosește, pe lângă adevărul credinței care dă viață veșnică. Și astăzi, după 1700 de ani de la introducerea ereziei montaniste în mănăstirile ortodoxe și catolice, se nascocesc tot felul de basme băbești cum că cei ce zboară, au vedenii, merg pe apă, pe aer, nevăzuți de nimeni niciodată, sunt neapărat „celibatari” sau „călugări”. Drept și bine le numește Apostolul Pavel basme băbești. Numai Patericul Egiptean este burdușit de povești atât de realiste încât sunt bune de adormit copiii. Basmele cu faceri de minuni, toți le aud și nimeni nu le-a văzut cu ochii lor vreodată. Dar asta este ceva obișnuit în ortodoxie și catolicism să auzi de la alții ca și cum la rândul lor, alții le-au văzut și le-au povestit și lor și tot așa.

⁶³ Matei, cap. 9, vers. 14.

⁶⁴ Ev. Luca, cap. 5, vers. 33.

„Montaniștii” deveniseră foarte răspândiți și la acea vreme. Erau celebri pentru „vedenii” sau închipuirii, comportament specific nebuniei survenite în urma izolării. Erau ghicitori în ascuns sub denumirea de „văzători cu duhul”. Din această cauză, Apostolul Pavel îi scrie lui Timotei și îl avertizează să fie atent ca nu cumva să-l rățăcească și pe el. Acesta îi zice: *„Dar Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor, prin fățarnicia unor mincinoși, care sunt înfierăți⁶⁵ în cugetul lor. Aceștia opresc de la căsătorie și de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulțumire, pentru cei credincioși și pentru cei ce au cunoscut adevărul, pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumire; căci se sfințește prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune. Punându-le înaintea fraților acestea, vei fi bun slujitor al lui Hristos Iisus, hrănindu-te cu cuvintele credinței și ale buneii învățături căreia ai urmat; iar de basmele cele lumești și băbești, ferește-te și deprinde-te cu dreapta credință⁶⁶”*. Dacă mai citești încă o dată acest verset vei înțelege de ce obiceiurile din mănăstiri contrazic Evanghelia și Epistolele proprii lor Bibliei, pentru că însuși autorul monahismului era un eretic. Să nu creadă cineva că Montanus din Frigia nu apela la sintagma „mai există o explicație”. Și călugării de astăzi sunt plini de explicații fabuloase care întorc cu susul în jos întregul context al Noului Testament pentru ideologiile cu care au fost hrăniți sufletește de conducătorii lor.

Înainte de a-i numi „*insuflați de demon*” pe cei ce opreau de la căsătorie și de la anumite feluri de bucate – precum fac și astăzi în mănăstiri – Sfântul Apostol Pavel îi scrie lui Timotei cum trebuie să fie Episcopul și Diaconul: *„Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înțelept, cuviincios, iubitor, destoinic să-i învețe pre alții, nebețiv, nedepins să bată, neagonisitor de câștig urât, ci blând, pașnic, neiuibitor de arginț, bine chivernisind casa lui, având copiii ascultători, cu toată bună-cuviința. Căci dacă nu știe cineva să-și rânduiască propria lui casă, cum va purta grijă de Biserica lui Dumnezeu? Episcopul să nu fie de curând botezat, ca nu cumva, trufindu-se, să cadă în osânda ispitorului. Dar el trebuie să aibă și mărturie bună de la cei din afară, ca să nu cadă în ocară și în cursa potrivnicului. Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cucernici, nu vorbind în două feluri, nu dedați la vin mult, neagonisitori de câștig urât, păstrând taina credinței în cuget curat. Dar și aceștia să fie mai întâi cercetați, apoi, dacă se dovedesc fără prihană, să fie diaconiți. Femeile lor de asemenea să fie cuviincioase, neclevetitoare, cumpătate, credincioase întru toate. Diaconul să fie bărbat al unei singure femei, să-și chivernisească bine casa și pre copiii săi. Căci cei ce slujesc întru bunătate, rang bun dobândesc și mult curaj în credința cea întru Hristos Iisus⁶⁷”*. Să privim acest îndemn al Apostolului și să vedem cum îl îndeplinesc episcopii montaniști de astăzi. Nu se căsătoresc, nu au familii, adesea trăiesc și unii cu alții precum sodomiiștii, numai nu în public, să-i vadă toată cetatea. Ei mai

⁶⁵ Zăvorâți, încuiați la minte, izolați, pustnici, locuiesc prin morminte etc. (Marcu 5, 5; Matei 8, 28 etc.)

⁶⁶ I Timotei, cap. 4, vers. 1-5

⁶⁷ I Timotei, cap. 3, vers. 1-12.

iubesc traiul bun, opulența, luxul și câștigul urât din munca altora, pentru că mâinile lor nu se deprind nicicum cu munca, nu au blândețe, ci autoritate, nu au dragoste, ci totalitarism, nu au ce casă să chivernisească bine, pentru că nu au familii, deci, neavând această comuniune cu o familie, cum ar putea avea grijă de Biserică care este o familie universală? Pentru rarele excepții de „cuvioși” n-are rost să ștergem o dogmă stabilită de Apostolii lui Hristos. Acesta este încă un aspect care arată că bisericile oficiale de astăzi sunt departe de creștinism.

Montanismul s-a opus din toate timpurile învățaturii lui Hristos, și sub pretextul „mai există o explicație” au răstălmăcit textele și învățăturile, încât biserica lor chiar nu are nimic în comun cu creștinismul. Iată ce învață Mântuitorul despre căsătorie: *„de la începutul făpturii, bărbat și femeie i-a făcut Dumnezeu. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa. Și vor fi amândoi un trup; așa că nu mai sunt doi, ci un trup. Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu mai despartă”*⁶⁸. Acum înțelegem de ce s-au întors să se închine demonului vechi-testamentar și au fugit de Dumnezeu cel adevărat și de învățăturile Mântuitorului Hristos? Până astăzi s-a strigat sus și tare împotriva „ereziei ecumenismului”, în timp ce erezia ereziilor, care o cuprinde și pe cea ecumenistă și pe toate celelalte, este „erezia montanismului”, practică de cultele oficiale din secolul al IV-lea și până astăzi, erzie despre care nimeni nu are voie să vorbească. Poate că puțini dintre cititori au auzit de această erzie.

Am numit până acum erezia „montanism”, însă în diferite tratate istorice și teologice din vechime îi regăsim ca: „ioaneeni”, „ioaniți” și „ioaneici”. Numele de „erezia montanismului” i-a fost dat abia după anul 156, când, un anume „preot” al lor, pe nume Montanus din localitatea Frigia, a reușitsă atragă numeroși adepți care îi cedau averile și se retrăgeau în comunități monastice conduse de acesta. El considera că deja s-a ajuns la apogeul propovăduirii (așa-numita „Epoca Paracletului”), creștinismul s-a răspândit destul și bărbații trebuie să se separe de femeile lor și fiecare să trăiască în mici „obști” anahoretice, rugându-se pentru creștinii care sunt în „lume” și pe care-i consideră inferiori călugărilor. Interesul lui nu era nici pe departe rugăciunea, ci ca naivii să-și vândă averile, să-i dea banii și apoi să se roage și să-l slugărească pe amăgitor, muncind fără să aibă „pretenție” la remunerație. Așa ajung mulți să-și vândă casele și să-l îmbogățească pe liderul cultului, Montanus.

Erezia a devenit foarte populară până în secolul al IV-lea, și ideea i-a surâs împăratului Constantin, ajungând să o impună cu forța în biserica politică. Nevoie de muncă silnică și neremunerată a fost dintotdeauna. Împăratul pregătea un război cu imperiul Persan, și pentru asta avea nevoie de forță de muncă gratuită, naivul fiind îndoctrinat că trebuie să mănânce puțin și să se nevoiască până la epuizare.

În cele din urmă montanismul este ridicat la rang „virtute înaltă, îngerească” de către puterea politică a lui Constantin, iar episcopii și preoții căsătoriți sunt socotiți inferiori călugărilor. Acest lucru îl vedem chiar în calendarul ortodox unde, spre exemplu pe data

⁶⁸ Ev. Marcu, cap. 10, vers. 6-12.

de 17 ianuarie este pomenit Antonie „cel mare”, și pe 20, Eftimie „cel mare”. Ambii montaniști sunt trecuți cu „†)” adică „importanti”. Dacă ne uităm la data de 4 ianuarie, vedem că sunt pomeniți cei 70 de Sfinți Apostoli ai lui Hristos. Cu mâhnire veți vedea că ziua lor de pomenire nu are nici un fel de însemnătate în calendar, Apostolii, părinții creștinismului, devenind astfel secundari, și călugări personalități principale.

Pe lângă minimizarea importanței Apostolilor, Sinodul din Niceea introduce formula „Biserica Sobornicească și Apostolească”, acordând din nou întâietate taberelor și adunărilor episcopale conduse de împărat și lăsând la urmă apostolicitatea. Desconsiderarea Sfinților Apostoli o întâlnim și în ziua de 10 septembrie când este pomenită Mitrodora, sora împăratului Teodosie cel mic, un alt mare călău care a ucis mii de creștini. În aceeași zi sunt pomeniți Sfinții Apostoli Luca⁶⁹, Apolie⁷⁰ și Clement⁷¹; aceștia sunt azvârliti la coada listei, acordându-i-se întâietate surorii împăratului⁷². Alt exemplu ni-l oferă ziua de 21 mai, când este pomenit împăratul Constantin⁷³, zi cunoscută ca fiind o „mare sărbătoare” în „ortodoxie”, consemnată cu roșu chiar. Cu 4 zile înainte, pe 17 mai, sunt pomeniți Sfinții Apostoli Andronic și Iunia, soția lui⁷⁴. Acești laudați Apostoli ai lui Hristos nu au nici măcar un minim semn distinctiv în calendarul bisericilor care se pretind a fi ortodoxe⁷⁵. Deci, pentru ei, Apostolii lui Hristos, în chip vădit, nu au prea mare importanță. Să ne mai întrebăm dacă a auzit vreun român de marele Apostol Lin, din cei 72, al cărui nume doar românii îl mai au (Lina, Alin, Leana, Elena)? Sărmanul Apostol Lin a fost azvârlit în uitare, a fost lăsat în anonim, ca manipulații să creadă că poartă numele mamei împăratului, Elena. Total fals! „*Pentru că, cunoscând pe Dumnezeu, nu l-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit, ci s-au rătăcit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat. Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni*” (Romani 1, 21-22). Cultul acesta, nu de ieri sau de azi dorește să aibă mulți robi întunecați la minte. Nu-i de mirare că monahii nu observă cât de gravă este erezia pe care o practică din necesitatea cultului de a avea slugi neplătite. Dimpotrivă, caută să se lege de orice fir de păr să-și îndreptățască robia în care se află. Este un fel de „sindromul stockholm” religios și chiar împotriva firii.

Pentru a înțelege câți nebuni, de-a binelea, au născut erezia „montanismului”, să vedem viața „sfântului” Nifon, episcopul Constanțianeii, care a fost unul dintre primii episcopi montaniști. Nifon fusese fiul unui boier cu numele Agapit. Boierul, ademenit de înșelarea împăratului Constantin, și-a dat pruncul să fie educat în tainele acestei erezii de un anume „stareț” cu numele Petru. Adus aici, copilul a stat în casa lui Savatie, un boier căruia împăratul îi încredințase misiunea de a vedea cum funcționează experimentul.

⁶⁹ Romani, cap. 16, vers. 21.

⁷⁰ Romani, cap. 16, vers. 10.

⁷¹ Filipeni, cap. 4, vers. 3.

⁷² „Sinaxarul Sfinților de pretutindeni”, editura „Cartea Ortodoxă” – Teleorman, 2010, pag. 34, vol. 2.

⁷³ Ibidem, „S.S.P.”, 2010, luna mai, pag. 169, vol. 1.

⁷⁴ Romani, cap. 16, vers. 7.

⁷⁵ Viețile Sfinților de peste tot anul”, pag. 385-386.

Copilul Nifon a fost crescut în învățătura montaniștilor, și când a ajuns la maturitate, a fost hirotonit în 3 zile diacon, preot și episcop. În lucrarea intitulată „Somnul”, scrie despre el: *„Când a auzit aceste cuvinte smerite, diavolul s-a înfuriat și mai rău și i-a adus o somnolență teribilă și căscături neîntrerupte, vrând astfel să moleșască pe „cuviosul”. Acesta însă, dându-și seama de ispită, a luat un toiag și a început a se lovi cu mânie, zicând: “Rob nesăturat, ți-am dat de mâncat și de băut. Mai vrei și somn? Te voi învăța eu ca să dormitezi!”*. Se vede că Nifon era învățat să doarmă puțin, pentru ca mintea sa să nu mai funcționeze cum trebuie. „Căscatul” nu vine de la diavol, ci de la nesomn, când creierul îi spune omului că nu este oxigenat suficient pentru a putea procesa normal. Manipulatorii opreau acest proces fizic dorind ca acei oameni amăgiți, să nu-și oxigeneze creierul cum trebuie. Și astăzi prin mănăstiri sfatul oprii căscatului, care este un proces fizic vital pentru funcționarea optimă a creierului. După cum scrie în această carte despre „marele cuvios”, Nifon, după băutura, începuse să vadă demoni și află soluția să scape de ei: să-și dea singur cu parul în cap și peste mâini. Unde cere Dumnezeu cuiva atâta demență? După ce-și zdruncina capul, începea să vadă ba sfinți, ba demoni cu care visa că se ia la bătaie.

O altă lucrare a sa se numește „*Înfricoșata materie a lui Dumnezeu*” în care scrie că: *„Vai, ticălosul de mine, în ce stare mă aflui; că om fiind și având buze spurcate și sălășluindu-mă în mijlocul poporului, cu ochii mei am văzut pe Domnul Savaot! Pentru că, fiule, așa de mare și înfricoșat este Dumnezeul nostru”*. Ialdabaot (savaot) Demiurgul, în realitate NU era Dumnezeu, ci un „înger” căzut, care în cultura evreiască era „cel care-i ține pe oameni departe de cunoștință”⁷⁶ – evreii având mai multe divinități, nici pe departe una singură, cum minte biserica politică. Adică, omul trebuia să fie ținut în punctul mort al cunoașterii, ca puterea politică să-l manipuleze mai ușor.

Nifon, fără să-și dea seama, parafrazează, cenzurat, un capitol din Vechiul Testament în care „Ialdabaot”, adică „Savaot” umple templul de fum⁷⁷, deci se ascunde în negură. Apoi continuă: *„Pentru aceasta zice domnul, dumnezeul savaot, puternicul lui Israel: răzbuna-mă-voi împotriva asupritorilor mei și mă voi întărâta cu răzbunare asupra vrăjmașilor mei”* (Isaia 6, 24-25). Apoi iarăși zice: *„Iată că domnul dumnezeu savaot frânge crengile dintr-o lovitură năprasnică: vârfurile sunt tăiate și crengile de sus date jos. Desișul pădurii cade sub lovituri de unelte de fier, cedrii Libanului se prăbușesc la pământ”* (Isaia 10. 33-34). Această divinitate era atât de diabolică încât i se cășuna, adesea, chiar și pe nevinovatele păduri și ierburi. Pentru că nu se „pocăiau” de păcate?

Despre „vedenia” lui Nifon mai concret deducem ce fel de „dumnezeu” era acesta tocmai din ce spune Moise: *„Atunci v-ați apropiat și ați stat sub munte, muntele ardea cu foc până la cer și era negură, nor și întuneric. Iar domnul v-a grăit de pe munte din mijlocul focului”* (Deuteronom 4; 11-12). Însuși Vechiul Testament îi dă o înfățișare satanistă acestei divinități: *„Atunci s-a clătinat și s-a cutremurat pământul, și temelile*

⁷⁶ „Istoria Literaturii Patristice”, Daniel Ion.

⁷⁷ Isaia, cap. 6, vers. 4.

cerurilor s-au zguduit, pentru că se mâniase domnul! Fum ieșea din nările lui, din gura lui ieșea foc mistuitor și cărbuni aprinși tâșneau. Plecat-a cerurile și s-a coborât și sub picioarele lui era negura deasă” (II Regi 22, 8-9). O divinitate care urlă ca un descreierat, scoate flăcări pe nas, fum din gură și scuiță foc.

Să analizăm și ce pretenție avea acest „savaot”: „Să faci un jertfelnic din lemn de salcâm, lung de cinci coți, lat de cinci coți. Jertfelnicul să fie în patru colțuri și înălțimea lui de trei coți. În cele patru colțuri ale lui să faci coarne. Coarnele să fie ca răsărite din el și să-l îmbraci cu aramă” (Ieșirea 27, 1-2). Dumnezeu lui Moise îi cere altar cu coarne și apoi mai voia: „să aduci apoi vițelul înaintea cortului adunării și să-și pună Aaron și fiii lui mâinile pe capul vițelului, înaintea Domnului, la ușa cortului adunării. Să junghii vițelul înaintea Domnului, la ușa cortului adunării. Să iei din sângele vițelului și să pui cu degetul tău pe coarnele jertfelnicului” (Ieșirea 29, 10-12) – cere să fie unse cu sânge coarnele jertfelnicului.

După ce a fost îndobitocit și înnebunit, Nifon a fost dat exemplu pentru ceilalți amăgiți. Iată ce se mai scrisese despre dânsul: „și-a luat canon să-și dea în fiecare zi câte patruzeci de pumni. Iar dacă se întâmpla vreă ispită sau îl lupta vreă patimă, atunci pumnii cădeau câte o sută, două. Lovindu-se astfel zilnic, a slăbit mult cu trupul. Adeseori amețea de durere și cădea la pământ ca un mort”⁷⁸. Ajuns la nebunie totală, se bătea singur și își închipuia că îi bate pe diavoli: „Adeseori în vis năvăleau diavolii asupra lui, îl turburau și nu-l lăseau să doarmă. Cuviosul lua atunci toiagul și îi lovea cu putere duhovnicească”⁷⁹. După ce se bătea zdravăn cu parul în cap, Nifon începea să „primească vizite extraterestre”. În halucinația demenței sale, „vede unul care vine să-l lovească cu un târnăcop în cap”⁸⁰. Un individ bolnav psihic, dar exemplu de mare cuvios „slugilor” credule și supuse. Cam asta a adus împăratul Constantin în biserica politică, greu de numit creștină.

La capătul unui alt proces de automutilare, Nifon își imagina alți extraterestri cu diferite atribute supranaturale bineînțelese: „Erau, însă, mulți fără poveri. Aceștia înotau ușor și repede. Unii mergeau pe suprafața apei, iar alții aveau aripi și zburau pe deasupra”⁸¹. Ca o ironie, dacă ar fi trăit Nifon în zilele noastre, ar fi văzut că alții au inventat povestea despre „zâna măseluță”. Doar că în zâna măseluță cred doar copiii mici, pe când în zânele din capul lui Nifon cred aproape toți călugării. Viziunea sa este similară sintagmei „merg pe gard, mă țin de drum, arunc cu câinii după pietre” a lui Eminescu, după ce s-a îmbolnăvit și el tot de sifilis, de vreme ce zice că arătările din capul lui lovit cu leuca, „mergeau încet și repede” în același timp.

Tulburările de acest fel apar în cazul mai multor afecțiuni, printre care și diabetul în stadiu debutant, când câmpul vizual are o stare de întârziere sau creierul derulează

⁷⁸ Viața și învățăturile S.I. Nichifor, Petroniu Tănase, Muntele Athos, 23 decembrie 1986, cap. 1.

⁷⁹ Ibidem, cap. 3 – „Undelemnul candeliei”, Petroniu Tănase, 1986.

⁸⁰ Viața și învățăturile S.I. Nifon”, Eftimie, episcopul Romanului și Hușilor, editura E.R.H. 1993, pag. 22.

⁸¹ Ibidem, pag. 100.

imaginea mai repede. În cazul lui Nifon, nu este de vină diabetul, ci măciuca „duhovnicească” cu care-și amesteca singur ideile.

După ce se obișnuiește cu ciomagul de lemn, Nifon trece la alt nivel. Își sculptează o bâta din piatră și începe să-și folosească noua ustensilă de nevointă. Numai că a și murit din cauza loviturilor pe care și le dădea în cap. Și uite așa a ajuns „sfânt” în calendarul ortodox, pe data de 23 decembrie, un om care se sinucide cu un pietroi.

Cam așa și-a petrecut toată viața lui și s-a săvârșit acest Nifon, îndobitocit și înnebunit de erezia montanismului, apoi a fost vârât în calendarul „ortodox” ca sfânt, pentru a fi „pildă” și altor nebuni ușor de manipulat. Numai satana putea să născocască așa ceva; satana și „biserica sobornicească iudeo-politică”.

Nu doar Nifon a fost adus la extreme de către religia monahismului montanist, ci și mulți alții. Liderul numit „stareț” juca un rol politic pentru îndobitocirea „slugilor mănăstirești”⁸². Acestora li se spuneau pilde cu tâlc: „*Un bătrân a venit la o apă și aflând acolo papura, a șezut. Și smulgând frunze de pe mal, împletea coșnițe și le dă pe apă. În acest chip se nevoia până când au venit oamenii și l-au văzut și atunci s-a sculat și a plecat. Căci nu pentru trebuință lucra, ci pentru osteneala și liniștea sa*”⁸³. Această practică trebuia interpretate ca „nevointă sfântă”; însă la capătul râului se afla un om al starețului, care culegea coșurile și le vindea în târg, astfel beneficiind de munca neremunerată a unor oameni^{84, 85, 86}. Hristos nu a dat nimănui prostia ca virtute, ci rațiunea și libertatea conștiinței, să cunoască, să fie liberi, și nu robii cuiva. Domnul zice atât de frumos: „*Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi*” (Ioan 8, 32). Doar că montaniștii au căzut în mâinile celor ce, din libertatea dată de Hristos, i-au făcut iarăși slugile unor chiaburi cu camilafcă pe cap.

Este incredibil câtă prostie zace la vedere în cărțile ortodoxe și cât de puțini realizează cât de diferită este această „biserica” față de frumoasa Biserică a Sfinților Apostoli. Apostolii au avut nevoie de creștini luminați la minte, iar biserica împăratului Constantin avea nevoie de slugi. De aceea îi și numește la toate slujbele „robi” și iarăși „robi” netrebnici. Nici la Botez nu-i numește creștini, ci tot robi. Stai puțin, omule! Hristos nu a zis nicăieri că Dumnezeu are nevoie de slugi și sclavi. Dar, iată că sub pretextul inoculat de secole că omul drept este automat „robul lui Dumnezeu”, acesta se obișnuiește și devine sclavul tuturor: episcopilor boieri, stareților boieri, duhovnicilor care nu te lasă nici măcar să gândești fără „binecuvântarea” lor, și în cele din urmă, constăți că ești tratat exact ca un sclav redus la minte, pe când Hristos a adus luminarea minții omenești.

Este cunoscut cum profită stareții de sclavii mănăstirești sub pretextul „ascultării necondiționate” și al „răbdării”, de parcă eclesiologia, dogma și tradiția bisericii lor se spetește respectând ce învață Evanghelia lui Hristos și ce scriu Apostolii. Aici vorbim

⁸² Patericul egiptean; despre avva Ahilla, al. 3.

⁸³ Patericul egiptean; cap. 16; al. 12.

⁸⁴ Patericul egiptean; cap. 7; al. 8.

⁸⁵ Patericul egiptean; cap. 12; al. 34.

⁸⁶ Patericul egiptean; despre avva Arsenie; al. 14, 15.

despre cum să fii sclav cu desăvârșire, nu cum să fii un creștin desăvârșit. Nici cei ce ar vrea să fie creștini desăvârșiți nu au pace în ortodoxie. Mereu se găsește, ba un călugăr desemnat de stareț să dea porunci, ba un duhovnic cu aspect fanatic și minte cât o nucă, să te tulbure cu ideile, invențiile și depresiile sale. Dar este desemnat de un om să-ți fie stăpân. Așa că nu cumva să cârtești în fața lui... Dincolo de ironia aceasta, cui îi trebuie Hristos, merge bine după Hristos. Cui îi trebuie sclavie, merge după robitorii lor.

Închei subiectul constatând că până la Apostoli, te mănâncă „sfinții” care se bat în cap și apoi reinventează creștinismul, creștinism pe care politica îl impune cu armată.

Vorbeam la începutul lucrării despre botezul împăratului Constantin în arianism, făcut de către semi-arianul Eusebiu de Nicomidia. Teodoret, Episcopul Cirului și cunoscut scriitor bisericesc din secolul al V-lea, completează mărturiile aduse de către alți cărturari din secolul al IV-lea, scriind: *„Eusebiu l-a botezat pe împăratul Constantin în 22 mai 337. La moartea lui Constantin, Constanțiu al II-lea, în vârstă de douăzeci de ani, a devenit împărat. Deși nu era un arian, Constanțiu a căzut sub influența lui Eusebiu, care a sprijinit în fața lui politicile ariene. În 339, după ce și-a consolidat poziția pe lângă împărat și prin intrigi de curte, Eusebiu a pus la cale numirea sa ca Arhiepiscop de Constantinopol prin expulzarea lui Pavel I de Constantinopol”* (...) *„După cum s-a spus deja, Eusebiu al Nicomidiei a condus în mod tiranic scaunul din Constantinopol. Astfel, bucurându-se de mai multă autoritate vizitând des pe împărat și câpătând încrederea prin întâlnirea mai deasă cu el, a urzit acțiuni viclene contra apărătorilor Adevărului”*⁸⁷. Biserica iudeo-creștină a încercat să mintă poporul și să-l țină în calendar pe Constantin ca și „sfânt”, spunând doar că „a fost botezat pe patul de moarte”. Nu specifică și faptul că el nu a fost botezat de episcopi creștini, ci de eretici, deci, nu putea fi Sfânt vreodată, nefiind nici măcar creștin. Totodată vedem că biserica politică de astăzi recunoaște o mare parte dintre acțiunile criminale atât ale lui Constantin, cât și ale lui Constanțiu și ale altor împărați bizantini, dar ascund informațiile prin diferite metode.

În privința presupusului botez al lui Constantin, istoria ne prezintă destul de clar că nu a murit de moarte bună, ci a fost otrăvit de fiul lui Constanțiu și acest eretic episcop, Eusebiu, după ce începuse să pregătească un război cu imperiul Persan. Eusebiu și Constanțiu se temeau ca Bizanțul să nu piardă lupta, și pentru a slava imperiul, îl otrăvesc pe împărat în Nicomidia. Cum l-ar fi botezat pe patul de moarte? I-au spus: *„hai să te botezăm că mâine oricum vei muri”*? Oare, nu și-ar fi dat seama și i-ar fi executat pe amândoi? Este lesne de înțeles, doar că în ortodoxie nu ai voie să adresezi întrebări, ci doar să dai ascultare și crezare.

Grație marelui „sinod ecumenic” din Niceea și a puterii politice, ereticii arienii rămân la puterea împărăției și la conducerea bisericii iudaizate, după ce Constanțiu, fiul lui Constantin, îl alungă pe Episcopul Pavel al Constantinopolului⁸⁸. Acesta a fost ucis în anul 351, în Armenia, fiind spânzurat în altar cu propriul omofor. Arienii se temeau ca

⁸⁷ „P.S.B.” vol. 44, Teodoret episcopul Cirului, „Istoria Bisericească” pag. 66, cap. 21, al. 1-2.

⁸⁸ Pomenit în calendarul ortodox pe 6 noiembrie ca și mărturisitor, deși a murit ca Mucenic. Acesta a fost Episcopul Constantinopolului între anii 337-339.

Sfântul Pavel să nu divulge care a fost adevăratul scop al sinodului din Niceea și să strice imaginea glorioasă a împăratului Constantin.

Înainte de executarea Sfântului Pavel, în anul 345, murise subit Sfântul Nicolae episcopul Mirei Lichiei la vârsta de doar 65 de ani. Detalii despre viața Sfântului Pavel mărturisitorul nu se cunosc, decât faptul că nu a decedat pe data de 6 noiembrie, ci acolo a fost așezat de Constanțiu, care în realitate pusese la cale uciderea lui și înlocuirea cu ereticul Eusebiu. Este momentul în care fiul lui Constantin dă putere deplină arianismului în „biserica” ce astăzi se numește „ortodoxă”.

Uciderea episcopilor din opoziție, care nu acceptau reforma și vorbeau împotriva împăratului, continuă și după moartea lui Constantin. În anul 347, episcopul Donatus Magnus din Cartagina participă la o conferință a Sinodului din Arles, ademenit de împăratul Constanțiu al II-lea cu impresia că este dispus la dialog. Sfântul Donatus nu se teme pentru propria viață, așa că acceptă participarea alături de diferiți episcopi „ortodocși”. După ce acesta argumentează împotriva arianismului, este exilat în Galia, unde avea să moară în anul 355. Toate cărțile sale și toate scrierile, au fost distruse în perioada când toți episcopii au fost arestați, și Bisericele „audiene” și „donatiste”, confiscate. De asemenea, documentele Sinodului din 347 sunt declarate pierdute pentru totdeauna, reluându-se discuțiile⁸⁹ abia în anul 353.

Un studiu mai amănunțit asupra istoriei Bisericii Creștine din secolul al IV-lea ne-ar face să înțelegem cu câtă persecuție s-a putut realiza subjugarea creștinismului față de puterea politică a Imperiului Roman. În lucrarea de față am menționat doar câteva nume de ierarhi mărturisitori și mucenici care au opus rezistență în fața tendințelor imperialiste de iudaizare a Bisericii. Sinaxarele și cronicile vremii ne prezintă un număr mult mai mare de mucenici doar în perioada domniei lui Constantin. Numărul lor depășește cu mult numărul tuturor martirilor din primele 3 secole.

Deși mulți se ambiționează să creadă că majoritatea informațiilor sunt ascunse în Biblioteca Vaticanului, sunt o sumedenie de cărți aprobate de Sinoadele Bisericilor Ortodoxe care ne dezvăluie destule informații despre reformele care astăzi au devenit obișnuite și parte din această confesiune religioasă. Adevărul nu stă ascuns nicăieri. Iese singur la iveală. Doar să fie cei care să-l caute cu voință și dezrobire.

⁸⁹ Karl Joseph „Istoria Sinoadelor Bisericii între anii 326 - 429” - 1876, vol. II., Edinburgh pp. 203–205.

Asociația Creștină „APOSTOLICONUL”
Telefon: 0748595007 (Președinte: Pr. Nicolae)
Pentru susținerea proiectelor noastre:
IBAN: RO22BRDE090SV56167160900 (B.R.D.)